

Mina tankar

Vår bild av oss själva och världen omkring oss styr våra liv.
Vi väljer denna bild medvetet eller omedvetet.
Om vi ser bilden på ett nytt sätt förändras vi och vår värld med oss.

När jag står här och långsamt hugger fram Maria ur stenen upplever jag mig som delaktig i ett större sammanhang.
Jag tror att det är viktigt att jag hugger fram Maria ur stenen.
Jag tror att det är viktigt för oss, att det jag gör påverkar helheten.
Jag vet att det gör det.

Jag vet att det påverkar och förändrar mig.
Jag vet att jag för att befria Maria måste göra henne tydlig inom mig själv.
Jag kan bara göra en bild av den sanning jag själv vågar möta.

Jag vet att jag kan för jag känner mig rädd hela tiden.
Rädd att inte höra Maria tillräckligt när hon berättar för mig.
Rädd att inte se henne när hon visar sig.
Rädd att det kommer att göra ont att blotta mig själv och tala om hur det verkligen är, hur liten och obetydlig jag är, att jag ingenting vet och ingenting kan.
Rädd för att se mig själv och inse att jag är fri och vacker.
Att ingenting som jag vill med hjärtat är omöjligt.

När jag är rädd vet jag att jag är närvarande med hela mig eftersom det känns som att jag kommer att dö om jag inte kämpar med allt jag har mot det som jag är rädd för.
Och jag vill inte släppa taget även om det är vad jag måste göra.
Jag kämpar emot det oundvikliga.
Jag flyr.
Tillslut gör jag det ändå.
Jag slutar kämpa.
Jag släpper bilden av mig själv.

Det är bara när jag släpper min fasta punkt och låter allt vara som det är, som jag kan se och höra Maria och ta bort den sten som hindrar henne från att synas och bli närvarande.

Att hugga fram Maria är för mig ett heligt arbete.
Ett arbete som jag upplever att jag utför i ett tillstånd av nåd.
En nåd som uppstår då jag inte längre gör motstånd.
Då jag inte försöker göra någonting utan istället låter det som sker ske.
Jag ser mina händer hugga helt självklart utan tvekan och utan rädsla.
Det är ett arbete utan ansträngning.
Ansträngningen är för mig att gå vägen som leder mig hit.

Stenen är min vän och vi hjälper varandra att göra tydlig den energi vi känner igen som Maria.

Maria är den energi som vågar föda Kristus.
Maria är den som accepterar.
Maria lever mitt i smärtan och glädjen mellan det sköna och det fula på samma gång.
Maria är i sin kropp, hon vilar i tillit.

Kristus är bortom formen, fri från kroppen, känslorna och tankarna.
Kristus är den del av oss som är närvarande ändå.
Kristus är den som föds när vi lever mitt i smärtan och glädjen på samma gång utan motstånd.
Kristus behöver Maria för att födas

Maria och Kristus finns i oss alla.

För mig är Maria en plats; den mjuka kullen i landskapet, källan med rinnande vatten, gläntan i skogen, naturens heliga rum.
När jag är där vågar jag ge upp kampen och jag kan acceptera den vackraste bild jag vet.

Bilden av kärlek utan rädslan att förlora den.

Bilden som är sanningen som alltid är, den som inte kan gå förlorad.

Bilden som inte kan fångas i ord men som får mina ögon att tåras när jag skriver om den.

Bilden som är så stor att mitt hjärta värker, eftersom det skal jag valt att skydda det med inte räcker till för att känna allt, skalet brister och mitt hjärta växer, mina ögon öppnas, jag löses upp – jag vet inte längre vem jag är - jag älskar dig, du är allt.

För mig är Kristus den bilden.

Maria och Kristus bildar en cirkel

Gud är en cirkel i en cirkel, utan början och utan slut.

För mig är Gud stor.

Källan till allt jag ser och till allt jag inte ser men som ändå är.

Inom Gud finns ingen gräns och därför slutar inte Gud.

Gud är överallt.

Inom dig och inom mig också.

Vi är alla lika inför Gud.

Gud bryr sig inte om, om du är svart, vit, gul, röd eller mittemellan.

Gud bryr sig inte om, om Maria kommer från Nasaret eller från Magdala.

Gud är större än länder och städer.

Gud är större än politik och religion.

Gud är större än kön och sexuell läggning.

Gud är större än alla mina idéer om Gud.

Gud är källan

Vi kommer ur källan och vi bär källans frö i våra bröst

Sanningen bakom oss själva, släcker vår törst

Mitt skapande för mig närmare denna källa.

Jag upplever en större närvaro, och i den känner jag mig både fri och trygg samtidigt.

Jag upplever tillit.

Att komma närmare källan,

Jag tror det är därför jag håller på.

Jag tror att det är därför vi alla håller på med det vi är och gör.

Det är min verklighet, min sanning.

Att Andligt och Fysiskt förankra Marias närvaro på den här platsen.
Att lära känna mig själv och släppa taget om de saker som hindrar mig från att öppna mitt hjärta.
Att påverka dig och på så sätt förändra världen,
är meningen med att hugga fram henne här och nu och på det här sättet.

Jag vet att det som sker här påverkar verkligheten på olika sätt och i olika dimensioner.
Genom att Du tar med dig en flisa från stenen, (Varsågod!), så skapas band mellan denna plats och den plats där flisan läggs eller hamnar.
Genom att Du går härifrån med dina intryck och kanske delar dem med en vän, så skapas band mellan oss: denna plats, mig själv, skulpturen, Maria-energin, händelsen, Du då och Dig sen och Dina vänner.
Sammanhanget är stort, till och med oändligt.
Gammal tid möter kommande tid nu.
Alla händelser på denna plats påverkas.
Alla händelser i beröring med denna plats påverkas.
Allt påverkas.

Det är inget svårt alls, Du kan också göra det – Du gör det redan.
Det har redan skett.
Du är fri precis som jag.

Jag vet att den jag tror jag är syns i mitt språk och att Denna Linus kan komma i vägen för vårt samtal.
Det kan inte hjälpas, jag försöker att vara så tydlig jag kan.
Jag vet att Den där Linus försöker och att han, du eller jag lyckas med vår föresats att nå närmare, att beröra djupare och dö färdigare.

Linus, Roma den 14 juli 2003